

DE TRANSSYLVANIË EXPRESS

Tjerk Noordraven

DE ENGSTE SERIE OOIT - DEEL 2

moon

© Tjerk Noordraven, 2018

© Moon, Amsterdam 2018

Illustraties omslag en binnenwerk: © Esther Malaparte, 2018

Foto's auteur: © Bart van Dieken

Vormgeving omslag: Baqap

Vormgeving binnenwerk: Krijnie Gerritsen, *bijzee*

ISBN 978 90 488 4278 0

ISBN 978 90 488 4279 7 (e-book)

NUR 283

www.engsteserieooit.nl

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

WAARSCHUWING!

DIT BOEK
VEROORZAAKT
NACHTMERRIES!

BIJNA TWEE JAAR GELEDEN

Een razend gebonk schalt door het huis. Alles lijkt te schudden.

De ramen trillen en de strengen knofflook aan de kozijnen zwiepen heen en weer.

Alexandru is meteen klaarwakker.

Hij tast naast zich en vindt de hand van zijn vrouw Irina. Met ingehouden adem kijken ze elkaar aan. Ze denken allebei hetzelfde: *Dus het is waar.*

In het dorp hadden ze al geruchten gehoord, maar ze konden zich niet voorstellen dat die klopten. Ze konden niet geloven dat...

‘Doe open!’ klinkt het van buiten. ‘In naam van graaf Dracula, open die deur!’

Alexandru komt overeind. Irina grijpt hem bij zijn bovenarm.

‘Nee!’ fluistert ze gehaast. ‘Binnen zijn we veilig!’

Hij pakt haar hand en legt die teder op de dekens. Dan stapt hij uit bed en loopt naar de deur.

Het voelt alsof al het gevoel uit zijn benen verdwe-

nen is. Elke stap kost heel veel energie.

Eindelijk bereikt hij de voordeur. De zware grendels buigen bijna door onder het gebonk.

Dan houdt het bonken op. Ze weten dat hij hier staat.

Voor hun oren blijft niets verborgen.

‘Doe open!’ klinkt het weer. ‘Graaf Dracula beveelt het!’

‘Laat ons...’

Alexandru hoort hoe hoog zijn stem klinkt en kucht een paar keer.

‘Laat ons met rust. We hebben niks misdaan.’

‘Wat zegt hij?’ klinkt het aan de andere kant van de deur. ‘Versta jij hem?’

‘Ik hoor niks,’ zegt een tweede stem.

Alexandru voelt dat het een truc is. Hij weet dat ze hem best gehoord hebben.

Hij weet dat hij ze moet negeren.

Toch stapt hij naar voren en haalt de grendel weg die voor het kleine luikje in de deur zit. Hij opent het luikje en kijkt recht in twee vuurrode ogen.

‘Ga weg,’ zegt hij. ‘We hebben niks misdaan.’

De rode ogen lijken groter te worden, steeds groter. Alexandru ziet niets anders meer dan die rode

ogen. Alles om hem heen lijkt opgezogen te worden door die grote ogen.

Zijn angst verdwijnt, net als zijn afkeer om de deur te openen. Zijn handen sluiten zich al om de grootste grendel...

Maar ineens wordt hij van achteren opzij geduwd. Met een klap wordt het luikje dichtgeslagen.

Irina's hand kletst tegen zijn wang.

De klap brengt hem terug in het nu.

'Ik...' mompelt hij.

'Hij hypnotiseerde je,' zegt ze en ze trekt hem mee de woonkamer in.

De deur begint weer te schudden onder het gebonk.

'Niet op letten,' zegt Irina. 'Zonder uitnodiging kunnen ze niet naar binnen komen. Hierbinnen zijn we veilig. We moeten gewoon wachten tot de zon opkomt.'

Van buiten klinkt gelach. 'Ik hoop dat jullie van barbecue houden. Soldaten, haal de toortsen!'

Alexandru sluipt naar het raam en tuurt door de kleine kier tussen de luiken. In het duister ziet hij de ene na de andere fakkel ontvlammen.

'Laatste kans!' wordt er geroepen. 'Als je nu de deur niet opent, steken we het huis in de fik. Je hebt

vijf seconden... Vier... Drie...'

Alexandru en Irina staren elkaar doodsbang aan.
Irina schudt haar hoofd.

'Twee... Eén...'

Alexandru sprint op de deur af, rukt in een razende vaart de grendels opzij en wankelt de drempel over.

'Hallo,' glimlacht de vampier.

Ze worden meegenomen naar een gevangenisstoren, waar ze nacht na nacht verhoord worden.

'WAAR IS DIE JONGEN?' wordt hen telkens toegeschreeuwd, door steeds weer andere ondervragers.

Maar ze weten het niet. Ze weten het echt niet.

Ze hebben geen flauw idee waar hun zoon Dragos is gebleven.

In de zesde nacht, na afloop van het zoveelste verhoor, komt een lange, statige man de cel binnen.

Zodra ze hem zien, vallen Alexandru en Irina op hun knieën.

'U weet wie ik ben?' vraagt de man op vriendelijke toon.

'Natuurlijk, heer Dracula,' antwoordt Alexandru eerbiedig.

‘Goed,’ zegt Dracula, terwijl hij over zijn snor strijkt. ‘En u bent ervan op de hoogte dat ik al meer dan vijfhonderd jaar de regerend heerser van Transylvanië ben?’

‘Ja, heer.’

‘Dan weet u ook dat ik al meer dan vijfhonderd jaar goed ben voor de mensen hier. Het is niet zomaar dat hier nog altijd mensen leven. Die leven hier omdat ik dat toesta. Omdat ik ze bescherm tegen mijn soortgenoten, die ze liever zouden leegzuigen.’

‘Ik weet het, heer.’

‘Slechts twee simpele dingen vraag ik voor dat recht om ongestoord te kunnen leven. De eerste is de bloedbelasting: de helft van alle vetgemeste koeien en schapen moeten worden afgestaan als prooi voor mijn soortgenoten. Lijkt me niet onredelijk, toch?’

Alexandru schudt snel zijn hoofd.

‘En het tweede wat ik vraag is dat elk gezin zijn oudste zoon of dochter aan mij afstaat, zodat de vampierbevolking haar natuurlijke groei behoudt. U kent die wet, mag ik toch hopen?’

‘Zeker, heer.’

‘Geheel volgens die wet heeft een van mijn twaalf

echtgenotes, Valeria, uw zoon Dragos tot vampier gebeten. Dragos behoort nu aan mij toe.'

'Ik weet het, heer,' siddert Alexandru. 'We hebben hem vlak voor zonsondergang in zijn doodskist op het kerkhof gezet, precies zoals het hoort. Toen zijn we naar huis gegaan. Ik weet niet wat er daarna gebeurd is...'

Dracula kijkt hem strak aan.

'Toen mijn volgelingen kwamen, stond er geen kist,' zegt hij.

Er klinkt vermoeidheid in zijn stem. Hij klinkt als iemand die het veel te druk heeft voor een ondervraging.

'Hoe verklaart u dat?'

'Ik weet het niet, heer,' zegt Alexandru met een snik in zijn stem. 'Ik weet het echt niet...'

'We hebben er niets mee te maken,' valt Irina haar man bij.

Dracula knikt.

'Ik geloof u. Maar dat verandert niets aan de zaak. U zult voorlopig mijn gevangenen blijven, in ieder geval tot ik die jongen gevonden heb. En vinden zal ik hem.'

Zijn rode ogen lichten plotseling fel op.

‘En als ik hem eenmaal te pakken heb...’

Met die woorden draait hij zich om en loopt de cel uit.

Met een klap valt de deur in het slot.

Alexandru en Irina kijken elkaar aan. Allebei zijn ze lijkleek.

‘Waar denk je dat Dragos is?’ fluistert Irina.

‘Ik weet het echt niet,’ fluistert Alexandru terug. ‘Maar ik hoop dat hij heel ver weg is en nooit terugkomt. Laat hem alsjeblieft nooit terugkomen...’

NU

‘Ik wil terug,’ zegt Dragos. ‘Ik wil terug naar Transssylvanië.’

Hij hangt ondersteboven aan een tak en kijkt zijn vrienden aan, die rond het kampvuur zitten.

Het is nu bijna twee jaar geleden dat Dragos ontvoerd werd. Hij was toen net gebeten tot vampier.

Eenmaal uit de dood ontwaakt, lag hij op het kerkhof te wachten tot hij opgehaald zou worden door de volgelingen van graaf Dracula. Maar net voordat de zon onderging, werd de kist ineens dichtgespijkerd en in een vrachtwagen gezet.

Toen de doods-kist eindelijk weer openging, bleek dat Dragos ontvoerd was door Herwald, de gemene eigenaar van een eng spookhuis. Dragos werd gedwongen om de bezoekers van het spookhuis te laten schrikken.

Eus en Prins Toet, die nu zwijgend in het vuur staren, zaten ook gevangen in dat spookhuis. Eus is een faun – hij heeft het bovenlichaam van een

jongen van elf, maar van onderen twee geitenpoten. Op zijn hoofd prijken twee kleine hoorns. Prins Toet is een jong gestorven faraozoon, die nu een levende mummie is.

Nera, het kermismeisje, hielp hen te ontsnappen en Herwald te verslaan. Daarna besloot ze met hen mee te gaan.

Tussen Nera en Eus in ligt Hond. Hond is een helhond: een grote, zwarte hond met drie koppen. De linkerkop ligt in Nera's schoot, de rechterkop steunt op de knie van Eus en de middelste kop kauwt op een bot.

De afgelopen weken, hier aan de oever van het meertje, heeft Eus geprobeerd de wilde hond wat commando's te leren, zoals 'Zit!' en 'Lig!' en 'Hou eens een keer op met blaffen als ik lig te slapen!'. Maar meestal weigerde het monster om te luisteren.

Bijna drie weken lang hebben ze alleen maar gerelaxt.

Nera had veel schrammen en blauwe plekken overgehouden aan haar val uit het reuzenrad tijdens de spannende ontsnapping, en lag vooral languit in de zon te helen. Ook Prins Toet zat graag in de zon. Het deed hem denken aan de warme zomers in Egypte,

meer dan drieduizend jaar geleden.

Dragos zelf hield zich overdag schuil tussen de braamstruiken, die zo dicht waren dat er geen straaltje licht naar binnen kon. Maar 's nachts ging hij op pad om eindelijk eens zijn honger te stillen.

In het spookhuis gaf Herwald hem altijd net genoeg bloed om in leven te blijven – vaak een rat, soms een kip. Hij zorgde er slim voor dat Dragos niet te sterk werd. Maar nu kon de jonge vampier zich eindelijk laten gaan. Hongerig vloog hij over de boerderijen in de omgeving.

De eerste nacht zoog hij een kalfje leeg en een paar nachten later een dik varken.

Het was zo'n heerlijke sensatie om liters en liters bloed achter elkaar te drinken dat hij er bijna bewusteloos van raakte.

Nu, hangend aan de tak, proeft hij nog die smaak van romig bloed als hij zijn vrienden uitlegt dat hij zich zorgen maakt om zijn ouders.

Sinds hij tot vampier is gebeten, is hij eigendom van Dracula. Maar omdat hij door Herwald werd ontvoerd, heeft de graaf hem nooit ontvangen. De kans is groot dat zijn ouders daarvoor hebben moeten boeten.

'Ik moet weten of sssse oké ssssjjn,' besluit Dragos

zijn verhaal. ‘Het issss mijn sssschuld dat sssse gevaar lopen.’

‘Oké,’ zegt Nera. ‘Heeft iemand anders nog ideeën waar we naartoe kunnen gaan?’

‘Wij niet,’ zegt Prins Toet, die altijd in koninklijk meervoud spreekt. ‘Wij geloven niet dat ze in Egypte nog op een farao zitten te wachten. Wij willen best mee naar Transsylvanië.’

‘Ik ga ook mee,’ zegt Nera.

Ze had dit besluit allang genomen en wachtte alleen op het goede moment om het te zeggen.

Op de kermis had ze in de glazen bol van haar grootmoeder een glimp van Dragos’ toekomst gezien. Daarin zat hij gevangen in een kooi, die aan een zware ketting bungelde.

Nera weet dat Dragos grote gevaren tegemoet gaat, maar ze weet ook dat ze hem niet kan tegenhouden. Daarom heeft ze hem niet verteld van de voorspelling. In plaats daarvan heeft ze zich voorgenomen hem te helpen.

Alle blikken zijn nu op Eus gericht.

Hij blijft lang stil. In tegenstelling tot Prins Toet

heeft hij wél een plek waar hij naartoe kan gaan – de bergen waar hij woonde voordat Herwald hem ontvoerde.

En het idee om zich vrijwillig tussen honderden, misschien wel duizenden vampiers te begeven, spreekt hem helemaal niet aan. Hij is dan wel een halve geit, maar hij kan nog steeds gebeten worden.

Aan de andere kant... als hij niet meegaat, laat hij zijn vrienden in de steek. Dat is ook geen fijn vooruitzicht.

Vol twijfel kijkt hij naar de hellehond.

Hij probeert hem recht in de ogen te kijken, maar hij weet niet goed welke van de drie koppen hij moet hebben.

Het monster gromt een beetje onverschillig en blijft kauwen op zijn bot.

Daar heeft hij ook niks aan.

Eus zucht.

‘Goed dan,’ zegt hij uiteindelijk.

De rode ogen van Dragos glinsteren van dankbaarheid.

ENIG KIND

BLOEDERIGE OGEN IN DE DUISTERNIS

Op het afgelegen perron komt het enige licht van de twee grote lampen aan de voorkant van de trein.

Als bloederige ogen staren ze in de duisternis.

Het rode schijnsel is net fel genoeg om de gouden letters op de zijkant te laten glimmen. *Transsylvania Express*, staat er.

De reusachtige stoomlocomotief met zijn zwart getinte ruiten is een vreemde verschijning op het moderne station – heel anders dan de intercity's die overdag vertrekken. Na de locomotief volgt een kolenwagon en daarachter staat een eindeloze reeks van brede wagons met schuifdeuren.

Dragos, de enige van het groepje die een beetje in het donker kan zien, laat zijn blik over het perron glijden.

Overall staan kisten. Bijna allemaal zijn ze laag en rechthoekig, en volgeplakt met stickers: NIET SCHUD-

DEN, VOORZICHTIG NEERZETTEN, NIETS BOVENOP
PLAATSEN, NOOIT IN DE ZON ZETTEN, NIET OPENEN.

Het duurt even voordat hij de bron gevonden heeft van het doffe gebonk: halverwege het perron zijn vier donkere schimmen kisten aan het inladen.

De sjouwers werken van achter naar voren – de laatste wagons zitten al vol.

‘We moeten aan de andere kant ssssijn,’ fluistert Dragos. ‘Kom.’

Achter elkaar sluipen ze tussen de kisten door.

Dragos schiet steeds bliksemsnel naar iets wat als dekking kan dienen – een hoge kist, een paal, een achterlaten bagagekarretje –, kijkt dan uitgebreid of het veilig is, wenkt Nera en sluipt zelf alweer verder naar de volgende kist.

Nera doet hetzelfde, alleen wenkt zij Eus, die samen met de hellehond achter haar aan komt. Om haar schouder hangt een rugzak, waaruit het oude, stoffige boek steekt dat ze van haar grootmoeder gekregen heeft.

Eus draagt een lange regenjas die tot de grond reikt, waardoor zijn onderlichaam aan het oog onttrokken is. Maar als je goed luistert, hoor je dat het geen voeten zijn die de tegels raken, maar geitenhoeven.

Hij houdt zijn hand in de middelste nek van de hellehond en duwt het monster zachtjes met zich mee.

Prins Toet vormt de achterhoede en let zowel op wat er voor hem als op wat er achter hem gebeurt.

Over zijn mummiewindsels heen draagt hij een trainingspak met capuchon. Om zijn schouder hangt een weekendtas en in zijn hand houdt hij een oude voetbal, die hij ergens langs de weg gevonden heeft.

Op de ochtend nadat ze besloten hadden om naar Transsylvanië te gaan, was Prins Toet met Nera naar het station gelopen om treinkaartjes te kopen.

Maar de man achter het loket vertelde hun dat er elke maand maar één trein naar Transsylvanië gaat en dat die alleen goederen meeneemt.

‘Er gaan geen passagierstreinen in die richting,’ zei de man. ‘Blijkbaar wil niemand daarheen.’

Nog voordat ze terug waren bij de anderen, hadden Prins Toet en Nera plan B bedacht: als verstekelingen meegaan op de Transsylvanië Express.

Als ze bijna bij de sjouwers zijn, buigen ze af naar het tegenoverliggende spoor en lopen ze een stukje over de rails.

Dan klimmen ze weer omhoog en lopen door het duister naar de trein.

De deuren van de volgeladen wagons staan nog open.

Ze passeren twee wagons die helemaal vol staan met lage, rechthoekige kisten en komen dan bij een wagon vol hoge kisten, die ideaal zijn om achter te schuilen.

Ze kijken elkaar aan en knikken.

De wagon heeft geen trapje, dus zet Nera haar handen op de vloer en trekt zich op.

‘Dat zou ik niet doen,’ klinkt het ineens achter hen.

